AKO BY SI SA PREDSTAVILA AKO HEREČKA?

Som Erika a od roku 2005 som herečkou Bábkového divadla. Takže už je to celkom slušná časť môjho života. Za ten čas som si prešla rôznymi postavami... a stále ma to baví, čo je asi dobré znamenie.

AKÁ ROLA ALEBO PREDSTAVENIE ŤA NAJVIAC FORMOVALO?

Asi úplne prvá spolupráca so scénou Jorik, ešte keď som tam bola ako hosť. Bola som veľmi mladá, prišla som do úplne nového kolektívu a hneď som dostala celkom náročnú postavu Mníšky v predstavení Witkiewicza Blázon a mníška. Takže žiadny pomalý rozbeh, rovno do hlbokej vody. Ale práve preto ma to veľmi veľa naučilo.

NA ČO SI POČAS SVOJEJ DOTERAJŠEJ HERECKEJ DRÁHY NAJVIAC HRDÁ?

Určite na hlavnú postavu Poetky v inscenácii Potkaniar. Bola to pre mňa veľká herecká príležitosť, ale aj veľká zodpovednosť. A keď človek cíti, že takú postavu naozaj zvládol a niekam ho posunula, tak na to môže byť aj trochu hrdý.

ČO ŤA NA HERECTVE NAJVIAC BAVÍ ALEBO NAPĹŇA?

Najviac ma baví tá rôznorodosť. Každé predstavenie je iné a veľmi mám rada aj samotný skúšobný proces, pretože sa počas neho stále niečo učím. O postave, o kolegoch, ale často aj o sebe. A potom sú tu reprízy. Človek by si povedal, že hrá stále to isté, ale nie je to tak. Každé predstavenie je trochu iné, pretože tempo aj atmosféru často určuje divák. A niekedy ju určí naozaj veľmi výrazne.

NA KTORÚ ROLU ALEBO INSCENÁCIU NAJRADŠEJ SPOMÍNAŠ – A PREČO?

Veľmi rada spomínam na predstavenie O bračekoch a sestričkách svätého Františka. Tam sa naozaj stretlo všetko, čo sa pri divadle nestáva až tak často. Bol tam skvelý režisér, scenografka vytvorila nádhernú scénu, výborne fungovala hudba, scenár a aj celý kolektív spolu krásne ladil. Bolo to jednoducho predstavenie, pri ktorom si človek povie: áno, teraz to celé funguje. A priznám sa, za týmto predstavením mi je dodnes smutno.

ČO SI MYSLÍŠ, ŽE DIVADLO DOKÁŽE POVEDAŤ ĽUĎOM DNES?

Divadlo môže podľa mňa povedať veci, ktoré niekedy nechceme počuť priamo. Cez príbeh, humor alebo postavu ich prijmeme trochu ľahšie a možno sa nad nimi aj zamyslíme. A stále má jednu veľkú výhodu – všetko sa deje naživo, v tej chvíli, medzi hercom a divákom. Nedá sa to zastaviť, pretočiť ani preskočiť. A práve preto to môže byť veľmi silné.

MÁŠ NEJAKÝ OSOBNÝ RITUÁL PRED PREDSTAVENÍM?

Pár minút pred predstavením potrebujem byť sama. Potrebujem ticho, pokoj a chvíľu, keď odo mňa nikto nič nechce. Nie je za tým žiadny veľký tajomný herecký rituál. Len sa potrebujem trochu stíšiť a pripraviť na to, že o pár minút už ticho určite nebude.

KEBY SI NEBOLA HEREČKA, ČÍM BY SI BOLA?

Colná deklarantka. To bola totiž moja škola číslo dva. Takže niekde v inom vesmíre možno teraz sedím nad colnými papiermi a rozmýšľam, prečo som sa nestala herečkou. Našťastie, v tomto vesmíre to dopadlo opačne.

AKÁ JE TVOJA „SUPERSCHOPNOSŤ" NA JAVISKU?

Niektorí ľudia hovoria, že mám príjemný hlas a že na javisku pôsobím pokojne. Či je to naozaj pravda, to ja veľmi posúdiť neviem. Ale ten pokoj je možno moja superschopnosť. Aj keď vo vnútri niekedy vôbec taký pokoj nie je. Herec však nesmie všetko prezradiť.

PREZRAĎ O SEBE NIEČO, ČO BY DIVÁCI MOŽNO NEČAKALI.

Rada presádzam rastlinky, ktoré môj manžel predtým zasadil. On ich zasadí a ja potom rozhodnem, že by im bolo lepšie niekde úplne inde. Máme takú domácu botanickú spoluprácu. Tiež rada pečiem. Či dobre, to by mali povedať iní. A veľmi rada dabujem detské chlapčenské postavy. To je pre mňa zábava.